TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela. K. E. Heikkinen

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Työläisten asema kuparituotannossa

Työttömyys ja kova aika näyttää ankarammin runtelevan metallikaivosseuduilla eläviä työläisiä yleensä vuoristovaltioiden kaivos- ja teolisuus orjia. Vuoristovaltioiden kaivosseuduilla on työttömiä suuret joukot. Työläiset joutuvat muuttamaan pois paikkakunnilta. Palkkoja alennetaan järjestelmällisesti ja hintataso pysyy joko paikallaan tai laskee vain perin vähäsen. Seurauksena on yleinen työläisten elintason kurjistuminen.

Erikoisesti on yhdistynyt pääoma nyt kurittamassa kuparituotannossa työskenteleviä työläisiä.

Butten vuoret ovat yleensä tunnettuja kaivosmiesten helvettejä. Työ on ollut pitkin aikoja ankara. Riistäntä kehitetty viimeiseen mahdolliseen pisteeseen. Kaivannot kuumia. Yleensä tunnettu asia on, että mies ei voi monta vuotta tulla toimeen näissä rotanloukoissa. Kuparitrusti on kehittänyt erikoisen "korpimoraalin", joka suojassa ylläpitää laajakantoista urkkija- ja mustalistasysteemiä nujertaakseen työläiset ja alistaakseen ne armoilleen. Kuparitrusti hallitsee maallisella ja taivaallisella vallalla. Se laatii lait valtiossa, kaunteissa se määrää kaupunkien ohjesäännöt. Se valitsee virkailijat ja sitä tottelevat tuomarit. Kuparitrusti on jumalan edustaja maanpäällä mikäli kysymyksessä on Butte ja Montanan valtio.

Maan kuparikomppanioilla on ollut taivaallinen aika sodan vuosina. Kuparia tuotettiin sotavuosina keskimäärin neljäsataatuhatta tonnia enemmän vuotta kohti kuin sitä edellisinä vuosina. V. 1919 tuotettiin kuparia maassa $243,761,000 arvosta. Seurauksena oli suuremmoinen pääomien ja omistusoikeuden keskittäminen. Kupariyhtiöt yhdistyivät kiinteämmäksi kokonaisuudeksi koko maassa ja asettivat pääkonttorin New Yorkiin, josta koko maan kupariteollisuutta sitte johdetaan. Finanssikapitalismin vallan lisääntymistä koskevat piirteet ovat selvästi nähtävissä kuparikaivostuotantoalallakin.

Kaikki tämä tarkoittaa työväenluokan voimaperäisempää riistämistä.

Kuparitrusti on käynyt järjestelmällistä sotaa työväenjärjestöjä vastaan. Monet lakkoliikkeet on trusti armotta nujertanut. Väkivaltaan ja laittomuuteen se on turvautunut vangiten, karkoittaen, murahaten ja piesten lakon tehneitä orjiaan. Vaaleissa kuparikomppaniat ovat esiintyneet aina vaikuttavasti. Butten viime vaaleissa trusti asettui ankarasti vastustamaan farmers-labor ehdokkaita ja uhkasi työläisiä sillä, että jos he ne virkaan äänestävät, niin kaivannot asetetaan seisomaan.

Viime talvena alkoi sitte yleinen liike palkkojen alentamiseksi. Tuotantoa alettiin supistaa, jotta työttömyyden kautta voitaisiin polkea palkat. Palkkojen alennuksessa vihdoin päästiin siihen, että keskimääräiseksi palkaksi saatiin Buttessa $4.75. Joillakin kaivoskämpillä on maksettu vieläkin mitättömämpää palkkaa. Esim. East Helenassa on maksettu $2.75 päiväpalkkaa.

Elintarpeet eivät ole laskeneet sanottavastikaan. Sydäntalven aikoina, silloin kun palkkoja huomattavimmin alettiin laskea, laskivat hinnatkin hieman. Mutta nyttemmin ne ovat taas kohoamaan päin.

Mutta kuparitrusti ei tyydy tähänkään. Viime viikolla ilmoitettiin, että kuparituotanto tullaan pysähdyttämään ympäri maata koska "markkinoiden tila" sellaista vaatii. Anagonda Copper yhtiön edustajat ovat ilmoittaneet, että kaivannot tullaan pysähdyttämään kokonaan ja samoihin toimenpiteisiin New Yorkissa olevan päämajan ilmoituksen mukaan ryhdytään ympäri maata. Koko kuparituotanto aijotaan sulkea. Sulun toimeenpanijoina esiintyvät Anagonda Copper, Utah Copper, Ray Consolidated, Chino Copper ja Nevada Copper yhtiöt. North Butte kaivoskomppania ja Davis-Daly's yhtiö Coloradossa ovat ensimäiseksi sulkeneet kaivannot. Tässä kaivantojen sulkuhommassa yhdistyvät yhteen Anaconda yhtiön Guggenheimin interssit ja tarkoituksena on saattaa työläiset täydelliseen orjuuteen. Buttessa puhutaan palkkojen alentamisesta kolmeen dollariin päivässä.

Sotavuosien aikana yllämainitut yhtiöt ovat "ansainneet" tuon sievoisen summan, joka merkitään biljoonalla dollarilla ja yksin Anaconda yhtiön osalle tulee siitä 163 miljoonaa dollaria. Mutta nyt "markkinoiden tilaa" vaatii tuotannon sulkemista kokonaan.

Tämä kapitalistinen rajaton temmellys ja autokratia johtaa ajattelemaan asian toista puolta.

Missä ovat työläisten järjestöt ja minkälaisessa vastustuskunnossa he ovat. Seuraako tästä ehdoton antautuminen pääoman raadeltavaksi ja nälkäkuolema, vain asettuvatko työläiset vastustamaan tuota hirtehisen reuhaamista.

Ikävällä täytyy panna merkille seuraava seikka: Butten unionistinen liike on särkynyt. Se on palasina. Epätoivon vimmalla ovat Butten mainarit taistelleet ja hävinneet. Ja mikä surullisinta, he ovat hävinneet laajat joukkojärjestönsä. Tuplajuulaiset ovat karkoittuneet. Perin kuvaavaa tässä suhteessa ovat esim. suomalaiset työläiset. Butten urhoolliset tuplajuulaiset ovat siirtyneet mikä minnekin ja kevytmieisimmät heistä jatkavat samaa tuhon politiikkaa hajoittaakseen unionistisen ja valtiollisen liikkeen idut muuallakin. Tämä täytyy sanoa elävänä tosiasiana. Kerrotaan Butten lakoista loistelijaina esimerkkeinä. Sitä ne ovatkin mikäli kysymyksessä on työläisten taisteluinnostus pääomaa vastaan, mutta mikäli kysymyksessä on tuplajuulaisten käytännöllinen taktiikka ja heidän käytännöllinen toimintansa, niin sen kelvottomuudesta on Butte maailman huutavin ja vaikuttavin esimerkki.

Butte on sellainen paikka jossa ammattiunionismi hajaantui niin, että sen hajaantuminen jätti sopivan maaperän industrialistisen unionismin syntymiselle ja vahvistumiselle. Mutta he olivat liian heikot voimistuakseen ja kykenemättömät laajentamaan voimiaan solidaarisesti laajojen työväenjoukkojen kanssa. Ja nyt näyttää siltä, että ne toiveet mitä I. W. W. on Buttessa ennen asetettu, ovat tuoneet vain synkkää ja masentavaa pettymystä, pessimistisyyttä kaikkeen unionistiseen liikkeeseen jota on mitä vaikein voittaa.

Ne, jotka työkseen ja toimekseen vatkaavat fraaseja teollisesta yhteiskunnasta ja teollisuuden valloittamisesta käsiinsä kapitalismin aikana ja jotka työkseen reuhaavat ja moraalittomasti valehtelevat muiden vallankumouksellisten työläisten liikkeistä ja tarkoituksista siten kasvattaen vihaa ja suuttumusta työläisten keskuudessa toisia työläisiä vastaan, niiden pitäisi nyt kohdistaa katseensa Butteen ja nähdä kuinka heidän niin paljon puhumansa työmaataistelut ja muut sellaiset ovat kuten tuhka tuulessa ja työläiset kuin tuuliajolla pääoman kynsissä.

Tämä käytännöllinen opetus ei suinkaan ole lohduttava eikä ihailtava. Mutta se on tosiasia, jonka täytyy ottaa laskuissaan huomioon. Unionistiseen liikkeeseen nähden on huomattava juuri se, että useinkaan emme voi "elämäämme vanna pantiksi" sen tai tämän järjestön puolesta, sen tai tämän järjestön dikteeraaman kaavan puolesta, mutta pikemminkin vain joukkojen yhdistämisen ja niiden koossa pitämisen puolesta. Siihen tarvitaan käytännöllisen elämän koulutuksen hyväkseen käyttämistä, kokemuksesta oppia ottamista ja sen mukaisesti työläisten keskuudessa solidarisuuden kasvattamista. Jos siinä tai tässä ottelussa pääoma voittaa on silloin kuitenkin järjestö jäänyt. Vakava luokkatietoisuuden kaliolle rakennettu sosialistinen valistustyö on ainoa lääke mikä häviön kohdatessa ja epätoivon aikana voi taistelevaa työväenluokkaa vahvistaa ja valmistaa uusiin yrityksiin.

AMMATTIUNIOLIIKE KYTKETTYNÄ KAPITALISMIIN

Ammottiuniot nousivat työväenluokan orgaaneina vastapainoksi kasvavaa riistoa vastaan. Varhaisimpana muotona oli ammattiunio jonkun määrätyn ammattialan unio, jonka tarkoituksena oli auttaa jäseniään, jotka olivat palkatut määrättyyn työn luokkaan. Kun kapitalistinen järjestelmä kasvoi ja kehittyi niin ammattiunion järjestömuoto muuttui myöskin, ja samalla sen työn luonne ja kantavuus. On kuitenkin tärkeätä huomata, että ammattiunioitten järjestömuoto aina hitaasti muovaantui sen jälkeen kuin kapitalismin järjestömuoto muuttui. Näistä viimeksi mainittu viimeisen yhdeksän vuoden kuluessa on kehittänyt sellaisia voimakkaita järjestöjä kuin trustit ja syndikaatit ovat, joitten keskinäisistä kilpailuista, kuten tiedetään viimeinen maailmansota johtui.

Kun kapitalismi kehityksensä varrella omisti itselleen uusia järjestömuotoja, jotka sitä edistivät työn riistännässä ja valtiokoneiston itselleen alistamisessa, niin ammattiuniot matelivat hiljalleen jäljessä kuin varjot säilyttäen vielä useissa maissa vanhat järjestömuodot kaikkine likeisesti korporatiivisine luonteineen, suppeuksineen ja rajoituksineen. Toimiessaan lisääntyvää riistoa vastaan, koettaessaan kohottaa elintasoa, parantaa työehtoja ja saada turvatuksi joukkosopimusperiaate, ammattiuniot aina toimivat kapitalistisien suhteiden perustalla. Ja kun uniot kasvoivat ja tulivat sisäisesti keskitetyiksi, kasvoi voimakkaammaksi ajatus säkemättömästä siteestä ammattiunioiden ja voimassa olevan asioitten järjestelyn välillä. Mitä vanhemmaksi ammattiunioliike tuli ja mitä voimakkaammaksi kapitalism, sitä selvemmin ja määritellymmin tuli käsite kapitalismin olemassaolon välttämättömyydestä ja luokkien yhteistoiminnasta ehdoksi työläisten elintason parantamisessa.

Kapitalistit Englannissa, Amerikassa ja Saksassa, kiitos heidän voimalleen ja vallitsevalle asemalleen maailmanmarkkinoilla, kykenivät antamaan työläisille usein myönnytyksiä ja samalla syövyttämään niihin lujan vakaumuksen kapitalistisen järjestelmän horjumattomuuteen. Maan kansallinen suuruus ja erittäinkin teollisuuden taloudellinen tärkeys maailmantaloudessa, vaikuttivat työläisten mieliin ja alistivat heidän luokkaharrastuksensa huonosti ymmärrettyjen hetken harrastusten alaisuuteen.

Olisi erehdys uskoa, että porvaritpitivät työläiset orjuutettuina vain aineellisella välttämättömyydellä; nykyaikainen porvarivaltio on luonut äärettömän asevaraston työväenluokan orjuuttamiseksi. Kapitalistisen yhteiskunnan luomina koulut, tiede, kirkko, uskonto, kirjallisuus, filosofia: kaikki edustavat aseita työläisten mielen turmelemiseksi. Täytyy tunnustaa, että henkiset aseet ovat paljoa voimakkaammat kuin ne menettelytavat, joita porvarivaltio ottaa käytäntöön alistaakseen tahtonsa alle kapinalliset työläiset. Tämä työläisten henkinen riipuvaisuus porvarillisesta aatemaailmasta oli ilmeisimmin nähtävissä sodan aikana, jolloin ammattiunioista ei tullut ainoastaan sodan aineellisia kannattajia, vaan sen lisäksi ne vielä kehittivät täydellisen teorian **luokkien yhteistoiminnasta**, jonka teorian olemassaolosta on ollut seurauksena, että työläiset harrastavat porvarillisen valtion ja kapitalistisen järjestelmän säilyttämistä ja käsittävät, että heidän tulee harrastuksensa alistaa kokonaisuuden (koko järjestelmän) harrastuksien, s. o. porvariston alaisuuteen.

Ammattiunioitten historia sodan ajalta on historiaa **ammattiunioitten muuttumisesta porvarillisen valtion alaorgaaniksi, imperialistisen porvariston työvälineeksi.** Aivan kuten imperialistisen sodan aikana porvaristo hajaantui kahteen keskenään vihamieliseen yhtymään, joista kumpikin taisteli maailman ylivallasta, hajaantuivat ammattiuniotkin ryhmissään kahteen vihamieliseen leiriin, ei siksi, että heillä olisi ollut eriäviä mielipiteitä periaatteesta, vaan siksi, että ne perustivat teoriansa ja toimintansa **kansallisen puolustuksen periaatteelle ja oman kapitalismin tukemiselle** toisen (ryhmän) kustannuksella.

Sota paljasti mitenkä tavattomassa mittakaavassa ammattiuniot olivat riippuvaisia porvarillisesta aatemaailmasta. Kansallisten vaikuttimien yksinomainen vallassaoleminen ammattiunioliikkeessä on perussyynä niitten kansainvälisten yhdyssiteitten luhistumiseen, joita oli saatu aikaan ennen sotaa.

Ammattiunioliikkeessä oli ennen sotaa olemassa kansainvälisen yhteyden muotoja. Ammattiunioitten enemmistö otti osaa sosialistien kansainvälisiin konferensseihin siten osottaen yhteenkuuluvaisuuttaan sosialistiseen liikkeeseen ja eri maitten ammattiunioliikkeitten kansainvälistä solidaarisuutta. Tämä yhteys sosialistisen liikkeen kanssa oli kuitenkin vain puhtaasti muodollisuutta, sillä ammattiuniot sodan aattona olivat opportunistisia ja kuuluivat sosialistisen liikkeen oikeistoon. Ammattiunioliikkeen puhtaasti muodollinen yhteys sosialidemokraattisen liikkeen kanssa kävi ilmeiseksi siitä tosiasiasta, että vaikkakin ammattiunioita Saksassa pidettiin sosialidemokratisina, ne siitä huolimatta noudattivat määriteltyä politiikkaa, joka usein oli vastakkainen sosialidemokraattien politiikalle.

Tämä puhtaasti muodollinen yhteys kansainvälisen ammattiunioliikkeen ja Kansainvälisen Toimiston välillä ei varmaankaan voinut tyydyttää eri maitten ammattiunioitten välillä valitsevaa yhtenäisyyden tarvetta ja siksipä me 20:nnen vuosisadan alussa näemme kansainvälisen sihteeristön nousevan, jonka tehtäväksi tulee antaa eri maitten työläisille tietoja toisten maitten työväenliikkeestä. Kansainvälinen sihteeristö, jonka päänä oli Legien, ei ollut kansainvälinen järjestö sen sanan täydessä merkityksessä. Järjestyminen edellyttää toiminnan yhteyttä ja valtuutta toimia, kun taasen ammattiunioitten sihteeristö ei toiminut minään muuna kuin kirjallisuuden julkaisijana, eikä edes uneksinutkaan mistään kansainvälisestä toiminnasta. Se oli keskus, joka ei ollut vastuunalainen niistä jotka sen muodostivat, sillä kukin näistä ylläpiti omaa riippumatonta olemassaoloaan. Sodan aattona ammattiunioliike käsitti likipitäen 10,000,000 työläistä, jotka olivat jakautuneina keskenään löyhässä yhteydessä oleviin alueellisiin järjestöihin, joitten työ rajoittui pääasiallisesti omiin kansallisiin kysymyksiin. Tämä kansainvälisyys oli abstraktista (ajatuksellista) periaatetta paremmin kuin johtoa jokapäiväisessä menettelytavassa. Kansainvälisen sihteeristön työ monta vuotta käsittävän, sotaa edeltäkäyneen olemassaolonsa aikakaudella, paremmin kuin mikään muu osottaa sen vararikkoisen luonteen. Kolmentoista vuoden olemassaolonsa aikana sihteeristö ei tehnyt mitään muuta kuin julkaisi useita raportteja ja joitakin harvoja lentolehtisiä. Se oli paremmin kansainvälisen kyselytoimiston postikonttori kuin kansainvälisen työväenluokan liikkeen keskus.

Ammattiuniot olivat keskenään yhteydessä muutenkin, eikä vain kaussallisten keskuksiensa kautta. 19:nnen vuosisadan lopussa nousi useita kansainvälisiä unioita, joitten puutteellisuus oli kuitenkin siinä, että ne olivat ammattiunioita, jotka tavottelivat ahtaita, rajoitettuja päämääriä. Sodan aattona olemassaolevat kansalliset uniot: metalli-, kaivos-, kutomo-, kuljetustyöläisten, maalareitten, hatuntekijäin, puu- ja rakennustyöläisten, räätälien ja jalkinetyöläisten jne. järjestöt olivat kaikki rakennetut tiedonantotoimiston periaatteen pohjalle. Kansalliset harrastukset olivat kansainvälisten harrastusten yläpuolella ja siksipä nämä kansainväliset järjestöt olivatkin ituina kansainvälisille järjestöille paremmin kuin toimivia, kunkin työalan kansainvälisiä taistelukeskuksia. Kymmenien kansainvälisten ammattiunioitten monivuotiselta olemassaoloajalta on mahdoton johdattaa muistiinsa ainoatakaan kansainvälistä taistelua, ainoatakaan esimerkkiä kansainvälisestä toiminnasta. On kyllä totta, että tehtiin kansainvälisiä poikottiyrityksiä, keräiltiin varoja toisissa maissa lakossa oleville työläisille, yritettiin saada sopimuksia työehdoista, sopimuksia jäsenten siirtymiselle toisen maan järjestöistä toiseen ja lukuisia muitakin esimerkkejä kansainvälisteistä solidaarisuudesta, mutta siitä huolimatta on jokaisen tunnustettava, että nämä solidaarisuuden piirteet ammattiunio-liikkeessä ennen sotaa olleella aikakaudella olivat vielä aivan sikiöasteella. Kansallisten kysymysten ylipaino kansainvälisiin kysymyksiin verrattuna ja liikkeen luokkaetujen alistaminen tulivat loistavasti sodan kautta havainnollisesti esitetyiksi.

Sota särki kaikki ne kolme sidettä, jotka olivat liittäneet yhteen eri maitten ammattiunioliikkeitä. Samanaikaisesti Toisen Kansainvälisen luhistumisen kanssa, ja kun se muuttui ententevaltioitten työvälineeksi, muodostivat ammattiuniot diplomaatisia yhdistymiä — liittolaisten ja keskusvaltojen ammattijärjestöjen liitot — sen mukaan minkä hallituksen alaisuuteen kukin ammattijärjestö kuului. Näistä keskusvaltioitten yhtymällä oli muodollinen etuisuus puolellaan siitä syystä, että Kansainvälinen Sihteeristö oli sijoitettuna Saksaan, ja Legien, noudattaen Vandervelden esimerkkiä, pyrki käyttämään kansainvälisen sihteeristön nimeä tarkoituksiin, joilla ei ollut mitään yhteyttä kansainvälisen solidaarisuuden kanssa. Aivan kuten Vandervelde kieltäytyi luovuttamasta puheenjohtajan nuijaa ja käytti arvonimeään "Kansainvälisen Toimiston puheenjohtaja" siunatakseen sillä ententen yleviä sotapyrkimyksiä, teki Legienkin sovittaessaan "kansainvälisyyden" kysymykseen puolustaessaan hallituksensa "oikeutettua ja pyhää" sotaa.

Kansainvälinen Sihteeristö, samaten kuin Kansainvälinen Toimistokin lakkasivat olemasta samalla kertaa kun sotatoimet alkoivat. Ammattiunioliikkeen johtajat: Legien, Huber, Jouhaux, Appleton ja Gompers olivat siviilikenraaleita, joitten tehtävänä oli suorittaa joukkojen moraalinen liikekannalle asettaminen, mobilisointi. Ja antaaksemme näille herroille oikeutta täytyy tunnustaa, että he toimittivat saamansa tehtävän loistavasti. Ammattiunioista, näistä työläisluokan joukkojärjestöistä, tuli porvarivaltion tärkein rintavarustus ja sille tuki sen taistelussa ei ainoastaan ulkonaista, vaan myöskin sisäisiä vihollisia vastaan.

Ammattiunioliikkeen johtajien toiminta tässä suhteessa käsitti vihollismaitten johtajien halventamisen, syyttämällä heidän olevan hallituksiensa palkkalaisia ja samalla maassa työläisten hallitusvastaisen toiminnan "rikokseksi" tuomitsemisen. Ne loistavasti musersivat vallankumouksellisen liikkeen ja istuttivat ja hoivasivat kiihkoisänmaallisten vaistojen kasvattamista joukkoihin. Porvarit eivät olisi voineet uneksiakaan parempia pyyteittensä täyttämistöön panijoita.

Liittolaismaitten ammattiunojohtajat tekivät yrityksen pystyttää ammattiuniokansainvälisyyden, jota varten liittolaismaitten ammattiunioitten konferenssi kutsuttiin koolle Leedsiin v. 1916. Tämän konferenssin tehtävänä oli laatia ohjelma yhteiskunnallisesta lainlaadinnasta, tuomita keskusvaltojen keisarikuntien ammattiunioliike ja pystyttää oma kansainvälinen ammattiunioitten sihteeristö. Näistä tehtävistä tämä kon-

SIIRTOLAISUUDEN RAJOITTAMISESTA TULLUT PANNUKAKKU

Kongressi viimeisellä istuntokaudellaan kulutti huomattavan osan ajastaan siirtolaisuuskysymyksen pohtimiseen. Maan johtavat sanomalehdet käyttivät paljon energiaansa saadakseen kansan vakuutetuksi siitä, että maan turvallisuuden nimessä on siirtolaisuus asetettava tarkan valvonnan alaisuuteen, ettei pahoja bolshevikeja päässisi maahan tyytyväisen kansan mielipidettä myrkyttämään ja maan ammattiunioitkin innostuivat asiaan pidättääkseen siirtolaisuutta tarkoituksella estää halpaa työvoimaa tulemasta maahan vaikeuttamaan ennestäänkin vakavaa työttömyyskysymystä.

Kuten sanottu pohdittiin kongressissa kysymystä monelta puolelta ja monien vaiheitten kautta kuljettuaan siirtolaisuutta melkoisesti rajottava lakiesitys tuli lopulta senaatissa hyväksytyksi 60 äänellä 2 vastaan ja alahuoneessa 289 äänellä 40 vastaan. Lakiesitys oli siis teknillisesti jotakuinkin valmis; puuttui vain muuan pieni muotoseikka, nim. presidentin allekirkoitus sen lakivoimaiseksi saattamiseksi. Lain käytännössä toteuttamiseksikin oli jo ryhdytty toimenpiteisiin kongressin puolesta myöntämällä siihen tarkoitukseen 600,000 dollaria, tuo muotoseikka kuitenkin jäi niin paljon asiaa kangertamaan, että laista ei tullut mitään. Presidentti näet ei allekirjoittanut sitä, ja kun se kongressissakin valmistui vasta maalisk. 2 p:nä lopullisesti ei neljänteen päivään mennessä ollut suuria protesteerailemisen aikoja. Ja niin koko siirtolaisuuden rajoittamistouhu sitten jäi pelkäksi höpinäksi ilman että kongressissakaan loppuhötäkän tullessa sitä enään lainkaan muisti.

Ennen hajaantumistaan oli kongressi kuitenkin ohimennen peruuttanut joitakin sota-aikuisia asetuksia, m. m. siirtolaisuusmääräyksetkin, joitten mukaan eri maissa siirtolaisten on Amerikan konsulin luona passinsa vahvistutettava ennen matkalle lähtöä, ja niin oikeastaan ei tällä kertaa ole minkäänlaisia asetuksia olemassa siirtolaisuuteen nähden muita kuin ne, jotka jo kauan sitten ennen sotaa oli laadittu. Tässä suhteessa on kuitenkin olemassa muuan takaportti siltä varalta, että kongressi sattuisi tekemään joitakin tahdittomuuksia. On näet olemassa sellainenkin virkailija, jota nimitetään ylisyyttäjäksi, jolla on oikeusministerin valtuudet. Hänen tulkintansa varaan nyt jää mille kannalle Yhdysvallat tässä siirtolaisuuskysymyksessä asettuu siksi kunnes kongressi taasen kokoontuu ja uudelleen alkaa sitä jauhaa.

Sille seikalle, että siirtolaisuuskysymys tälle kannalle toistaiseksi jäi on kuitenkin olemassa vakavat taloudelliset syynsäkin. Pahat juorut tietävät näet kertoa, että Washingtonissa kaiken aikaa kysymyksen rajoittamista vastaan oli esiintynyt hyvin päättäväisesti pieni, mutta vaikutusvaltainen teollisuuksien ja työnantajien edustajisto, joka ankarasti vastusti kaikenlaisia rajoituksia ja päinvastoin vaatien entistenkin poistamista. Ja entinen työsihteerikin kuuluu olleen vastustavalla kannalla vaikuttaen suoranaisesti entisen presidentin kantaan. Ja jotta sitten teollisuuspohatoilla olisi vapaa mahdollisus saada kylliksi halpaa työvoimaa muista maista tänne haalittua jäi kuin jäikin siirtolaisten maahan pääsy avoimeksi kaikesta siitä huolimatta, että maan pikkuporvaristoaines sen kautta pelkää bolshevistisen saastunnan leviävän amerikoihin uhkaavassa mittakaavassa.

TEORIA JA KÄYTÄNTÖ SOPIVAT HUONOSTI YHTEEN

Viime suursodan loppupuolella maalasivat ententevallat kansanvaltaisutta ja kansojen itsemääräämisoikeutta janoavien sorrettujen kansojen silmien eteen ihanan kuvan tulevaisuudesta lupaamalla näille mitä ikinä niitten mieliin vain johtui pyytää, kunhan ne vain olivat valmiit taisteluun saksalaista imperialismia vastaan. Puhuttiinpa vielä aselevon aikoina rauhansopimusta hieroessakin kauniita sanoja samoista asioista, vaikkakin äänensävy jo silloin huomattavasti muuttui, kun keskusvaltain imperialisteilta oli voimakkain aseistus saatu omien linnoitusmuurien taakse.

Aina siitä lähtien on maailma saanut toinen toistaan peremman näytteen ententeimperialistien todellisesta mielenlaadusta ja kouraantuntuvia kokemuksia kansojen itsemääräämisoikeudesta. Niinpä saa Irlannin kansa joka päivä yhä uusiutuvissa muodoissa nauttia tätä oikeutta niistä kuulista sytytyspommeista, pistimistä ja hamppuköysistä, joita sille kansanvaltainen Englanti lähettää; samoin Egypti ja Intia, Etelä Afrika ja Vähän Aasian kansat. Puhumattakaan niistä loistavista kansanvaltaisuus- ja kansojen itsemääräämisharrastuksista, joita perin kansanvaltainen Japani kaukaisessa idässä mitä suurimmalla vilpittömyydellä harrastaa.

Ranska koettaa myöskin parhaan kykynsä mukaan toteuttaa tätä harrastustaan valtaamillaan aloilla — tykeillä, kuularuiskuilla ja valtausarmeijoilla, ja samaten Kreikka ja Italia Etelä-Europassa ja likeisessä idässä Aasian puolella.

Rauhansopimuksessa päätettiin myöskin, että itsemääräämisoikeutta noudattaen saavat erinäiset osat Saksan aikoinaan rosvoamista alueista päättää mihin valtakuntaan ne haluavat liittyä ja siten esim. Schleswig liittyi Tanskaan. Saman määräysten alaisuuteen alistettiin myöskin muutamia rikkaita, puhtaasti saksalaisia alueita, joita ahneet naapurimaat himoitsevasti silmäilivät. Näistä on nyt ylisessä Schlesiassa toimitettu kansanäänestys, jossa Saksassa pysymisen puolesta annettiin monta kertaa suurempi äänimäärä kuin Puolaan liittymisen puolesta.

Schlesian kivihiilikaivokset ovat kuitenkin rikkaita ja Puolalle olisi annettava jonkinlaista palkkiota sen puskurivaltiopalveluksesta ja ennen kaikkea siitä, että se on sitoutunut Ranskan vasalliuteen ja siksipä Ranska nyt avoimesti suunnitteleekin saapuneitten tietojen mukaan kansanäänestyksen tuloksien syrjäyttämistä ja suurimman osan Schlesiasta, niin rikkaimman osan, Puolalle luovuttamista.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

YLEISKARJALAINEN NEUVOSTOJEN EDUSTAJAKOKOUS

Ensimäinen kokouspäivä.

Helmik. 11 pnä klo 11.30 alkoi Petroskoissa ensimäinen yleiskarjalainen neuvostojen edustajakokous. Vallankumouskomitean talon juhlasali oli koristeltu punaisilla kangaskoristeilla ja köynnöksillä. Salin seinille oli sijoitettu Marxin, Leninin ja Sinovjevin surikokoiset kuvat. Ylinnä perällä näkyi venäjän- ja suomenkielellä lauseet: "Eläköön Karjalan Työkansan Kommuuni" ja "Kaikkien maitten köyhälistö liittykää yhteen!"

Kokouksen alku. Suomalaisen soittokunnan soitettua Internationalen piti Vallankumouskomitean puheenjohtaja tov. Gylling venäjän- ja suomenkielillä avauspuheen. Karjalan Työkansan Kommuuni on perustettu Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Komitean päätöksellä, lausui hän. Ensimmäinen vaihe Kommuunin toiminnassa on nyt sivuutettu. On tehty järjestelytyötä ja lujiteltu neuvostovaltaa. Kulunut aika on lyhyydestään huolimatta ehtinyt osoittaa työväenvallan Karjalassa vahvistuvan ja kykenevän vetämään joukkoja puolelleen. Lujittumista osoittaa sekin, että rauhan teossa Venäjän ja Suomen välillä raja valkoisten kaikista keinoista huolimatta jäi paikalleen. Nekin pari kuntaa, Repola ja Porajärvi, joita lahtarit ovat pitäneet hallussaan, järjestyvät näinä päivinä neuvostorakenteen mukaisesti. Varsinainen työ on kuitenkin vasta edessä. On lujitettava saavutuksia ja tehtävä suuremmoista rakennustyötä. Karjalasta on luotava yleismaailmallisen vallankumouksen tukikohta. Sen tulee kyetä lähettämään rohkaisevia vapaudensäteitä myös lännen maihin, joissa työväestö käy taistelua kapitalistien vallasta vapautuakseen. Kaiken tämän huomioon ottaen on alkavan kokouksen käytävä tehtävinsä vallankumouksellisella harkinnalla. Tehtävät ovat suoritettava siten, että niitä voivat hyväksyen osoittaa vieläpä tulevat sukupolvetkin. Luottamuksella jättääkin Vallankumouskomitea tehtävänsä nyt kokoontuvalle edustajistolle.

Puhemiehistö. Kokouksen puhemiehistöön päätettiin kommunistisen edustajaryhmän ehdotuksen mukaisesti valita seitsemän henkilöä. Valituiksi tulivat tov. Kudshejev, Gylling, Nikitin, Vaseljev, Danilov, Gyndjev ja Jubilajev. Puheenjohtajana toimii tov. Kudshejev.

Kokouksen osanottajat. Vallankumouskomitean asettama väliaikainen mandaattikomitea ilmoitti kokoukseen saapuneen 96 äänioikeudella varustettua edustajaa, joista 44 kommunistia ja 52 puolueetonta. Puheoikeutettuja edustajia oli registeröity 34, joista 30 kommunistia sekä 4 puolueetonta.

Tervehdys johtajille. Tov. Kudshejevin ehdotuksesta päätti kokous lähettää tervehdyssähkösanoman sekä valita kunniapuheenjohtajakseen vallankomousjohtajat: tov. Lenin, Trotski, Sinovjev, Kalinin ja Stalin.

Ulkolaisten toverien tervehdykset. Ulkomaalaisten toverien edustajat lausui kokoukseen tervetulleeksi tov. Kudshejev.

Kansankomisariaatin kansallisuusasiainosaston edustaja tov. Klinger huomautti tervehdyspuheessaan, miten kapitalistisissa maissa kaikkialla vähemmistökansallisuudet ovat sorrettuja. Siten oli tsaarin aikaan Venäjälläkin. Sama henki näkyy kadettien ym. porvariryhmien suunnassa ja ohjelmassa. Neuvostovalta on ainoa, joka todella antaa oikeuden kullekin kansallisuudelle järjestää omat asiansa. Karjalan Työkansan Kommuuni on syntynyt 1918 pidetyn viidennen neuvostojen yleisvenäläisen edustajakokouksen laatiman lain pohjalle. Miten hyvin Kommuuni käyttää oikeuttaan, riippuu siitä itsestään. Epäilemättä toiminta täällä kuitenkin tuottaa kunniata sille itselleen ja niille, jotka ovat vapauden sille antaneet.

Norjan sosialistien edustaja, tov. **Langseth** mainitsi, että Norjan työväki ei ole voinut antaa apuaan aseellisessa taistelussa Venäjän työväelle. Se tahtoo silloisen voittamattomuutensa korvata taloudellisella alalla. On ollut aikoja, jolloin Norjan ja Karjalan työväestö on ollut pakoitettuja tappelemaan keskenään. Nyt Venäjän työväen voitto tekee mahdolliseksi yhteistyön molempien maiden työväen kesken.

Ruotsin vasemmistososialistien edustaja tov. **Killbom** tervehdyksessään lausui maansa työväestön ihailleen seuranneen Venäjän ja eritoten Karjalan ja Pietarin työtätekevän väestön taistelua. Suoranaisen avunantamisen on ehkäissyt vallassa olut oikeistososialistien joukko, jonka johtaja Branting avusti valkoisten Arkangeliin ym. pohjoiseen tehtyjä lahtarien retkiä. Imperialistit koettavat vielä kukistaa Neuvostovallan. Seitsemän sotavuoden jälkeen ne luulevat Venäjää niin näänttyneeksi, että työväenvalta ja bolshevismi kukistuu täällä taloudellisista syistä. Siksi kapitalistit eivät kiiruhda kauppasuhteisiin eikä yhteyteen Venäjän kanssa. Uskoi, että työväen Venäjä on kukistumaton muiden keinojen kuten oli aseidenkin edessä.

Tanskan toverien edustaja tov. **Nielsen** lausui, ettei pienessä Tan-